

ישיבת לאור ע"י - יגדיל תורה - מבצע תלמוד תורה

קובץ לימוד כ"ד טבת

כולל: הוראות רבינו • פרק משניות • חסידות • נגלה
INCLUDES: THE REBBE'S DIRECTIVES • MISHNAYOS • CHASSIDUS • NIGLAH

FOREWORD

As we approach the yahrtzeit of the Alter Rebbe on the 24th of Teves, we'd like to present a special collection of learning material to be studied on that day. This publication consists of a chapter of Mishnayos beginning with a letter of the Alter Rebbe's name and a special collection of the Alter Rebbe's teachings regarding Torah learning.

May it be Hashem's will that this learning achieves a lasting effect of continuous study throughout the entire year, and may the Alter Rebbe's merit stand by us and all of the Jewish people wherever they may be, with the complete and true redemption, speedily.

Publishing Division of Yagdil Torah

דבר העורך

בהתקרב אלינו כ"ד טבת - יום ההילולא של אדמו"ר הזקן, הננו מוציאים לאור קובץ מיוחד ע"מ ללמדו בתוך המעל"ע.

מלבד ההוספה בלימוד התורה בכלל ביום ההילולא, הדגיש רבינו פעמים רבות גודל מעלת הלימוד בתורת בעל ההילולא במיוחד.

ובכן הננו מציגים לפניכם קובץ זה הכולל: פרק משניות המתחיל באחת מהאותיות של שמו הק', ולקט מיוחד מתורתו של בעל ההילולא בענין "תלמוד תורה כנגד כולם".

ויה"ר שהלימוד יהי "פעולה נמשכת על כל השנה כולה" ונמשיך בלימוד זה גם אח"כ, וזכות אדמו"ר הזקן יעמוד לנו ולכל בני ישראל בכל מקום שהם, בגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש.

מחלקת ההו"ל שע"י יגדיל תורה

לעילוי נשמת הרה"ח הרה"ת ר' מאיר ב"ר אליהו ז"ל
לעילוי נשמת הרה"ח הרה"ת ר' אליהו ב"ר אברהם אהרן ז"ל
לעילוי נשמת הרה"ת ר' מרדכי ליב ע"ה בן הרה"ת ר' חיים דובער ע"ה
נפטר ז' ניסן ה'תש"פ

העתקת הדברים היא ברשות מיוחדת מהוצאת ספרים קה"ת

מעלת לימוד התורה על תפילה

מקורות בהלכה

אך מ"מ גם חסידים הראשונים לא היו רשאים להשהות כל כך בתפלה אלא מפני שלמדו כבר תחלה כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה וקיימו ידיעות התורה, שמתוך חסידים הם היתה תורתם משתמרת ומתקיימת בידם ולא משתכחת מהם. רק שמצות תלמוד תורה היא והגית בו יומם ולילה וכנגד מצוה זו שקולה מצות הדביקות האמיתית ביראה ואהבה אמיתית ליפטר ממצוה זו כדין כל העוסק במצוה פטור מהמצוה אבל לא כנגד מצות ידיעת התורה וליפטר ממנה ח"ו כי תכלית היראה היא לירא ולהתבושש מגדולתו למרות עיני כבודו ח"ו לעשות הרע בעיניו לעבור על אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה בין לא תעשה של תורה בין של דברי סופרים ח"ו. ותכלית האהבה היא העבודה לעבדו מאהבה ובשמחה לעשות נחת רוח לפניו שאמר ונעשה רצונו בקיום מצות עשה של תורה או של דברי סופרים ואהבה בלי עבודה היא אהבה בתענוגים להתענג ולשמח בה' והיא מעין עולם הבא וקבלת שכר קיום מצות (אבל עבודה מאהבה היא כי מאשר צמאה נפשו לה' לדבקה בו היא רוח צמאונה במי התורה וקיום מצותיה דאורייתא וקב"ה כולא חד וע"ז נאמר הוי כל צמא לכו למים) ומאחר שידעת כל התורה למי שאפשר לו היא מצות עשה של תורה כמ"ש למעלה והשוכח דבר ממשנתו מפני שלא חזר על לימודו כראוי כשאפשר לו עובר בלאו א"כ איך יעבור בלאו ועשה מחמת שעוסק ביראת ה' כל היום (1) וגם מי שאי אפשר לו ידיעת כל התורה הרי אמרו לא עליך המלאכה לגמור) משא"כ מצות והגית בו יומם ולילה שהותרה מכללה כמ"ש ואספת דגנך וגו' אמרה תורה הנהג בהן מנהג דרך ארץ ויוכל לצאת ידי חובתו בקביעות עתים ביום ובלילה ואפילו בפרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית בשעת הדחק כשאין לו פנאי מפני טרדת פרנסתו שהיא חיי הגוף וכ"ש וק"ו כשעוסק בחיי נפש לדבקה בה' חיים וע"ז אמרו חכמים שתלמוד תורה היא מדברים שאין להם שיעור

(שו"ע הרב יו"ד הלכות תלמוד תורה פרק ד)

עסק התורה ממשין ההמשכות של תפילה:

כי בחי' עסק התורה הנה אינו בדרך שמחה של מצוה שהוא בבחי' רץ לבך מחוץ לפרכת אלא היא בבחי' שוב לאחד, שע"י התורה הוא גילוי יחודו ית' למטה כמו למעלה ע"י התורה שהיא דבר ה' ממש. וכמ"ש ודברי אשר שמתי בפין דברי ממש הנה ארז"ל מתניתא מלכתא כמלך

עצמו שמתאחד עם דבר ה' זו הלכה שיהא הפסק כך כאלו הפסק הזה יוצא מפני עצמו, והיינו מעלת ומדרגת מי שתורתו אומנתו כמו רשב"י וחביריו (שלכן פטורים מן התפלה שהתפלה היא בחינת בטול בהשתחוואות והמשכת אוא"ס ב"ה המשכות אלו נמשכות ע"י עסק התורה ג"כ) וכמו שאמר רשב"י בחד קטירא אתקטרנא כו' שהוא בחי' בטול באוא"ס ב"ה ממש בבחי' יחו"ע ולכן ארז"ל ות"ת כנגד כולם.

(תו"א פא-ד)

תורה = פנים, תפילה = אחור:

ובמ"א נת' איך שהתורה היא למעלה מהתפלה אף שהתפלה הוא המשכת הדעת כי יש פנים ואחור פנים הוא בחי' עסק התורה כי אורייתא מחכמה נפקת וחכמת אדם תאיר פניו..... וי"ל כי יש תורה ויש תורה, היינו כשעוסק רק פ"א שחרית ופ"א ערבית בהלכות פסוקות לקיים מצות והגית בו גו' א"כ היא מצוה ע"ד כל המצות שהן בחי' אברים וכלים, רק שמ"מ היא בחי' אברים הפנימים שהחיות תלוי בהן ממש, ולכן לא ויתר על ביטול תורה כו', ומ"מ התפלה שהיא המשכת הדעת נק' אור לגבי אברים הפנימים ג"כ. אבל כשעוסק רוב היום בתורה להגיע למצות ידיעת התורה בעיון התלמוד אז תורתו היא בחינת חכמה מוחא ממש שלמעלה מבחי' אברים ולכן התפלה אע"פ שהיא הדעת נק' אחור לגבי ח"ע ממש כו'

(לקו"ת בלק עא-ב)

המתפלל ואינו לומד הרי זה תפילת שוא:

והנה בשומו זאת אל לבו קודם התפילה ודאי יתפלל ויבקש מעומקא דלבא על בחי' גלוי אלוקותו בנפש ועולם, ועי"ז יכול ג"כ לכוף יצרו ללמוד הרבה יותר מרגילותו וכן בכל עת ובכל שעה שאפשר לו.....וכן בצדקה, כי הן הן המשכת גילוי אלוקותו ית' בפועל ממש, וא"כ אם אינו עושה כן בפועל ממש הרי זה תפילת שוא ח"ו.....ובזה יובן מש"כ במשלי "מסיר אזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה כי דובר שקרים לא יכון וגו'".

(סידור תו"א מאמר הקול קול יעקב)

דוקא ע"י עסק התורה נקבע הביטול כל היום כולו:

אך להיות בחי' ומדריגה זו קבועה ונטועה בלב האדם כל היום שלא ימוט מזה צריך האדם לשית עצות בנפשו. כי הנה אנו רואים בחוש שאחר

הוראות רבינו בקשר עם כ"ד טבת

לימוד המשניות

אזוי ווי ס'איז דאך דער יום הילולא פון דעם אלטן רבי'ן, און ס'איז דאך ידוע דער פתגם פון רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע אז מיר דארפן אנקומען צו זיין זכות, און "זכותו יגן עלינו" – איז מען מציע יעדערן טאן אין די ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט יום ההילולא:

מ'זאל לערנען א פרק משניות וואס הויבט זיך אן מיט איינע פון די אותיות פון שמו הקדוש (עכ"פ איין פרק משניות), און אפלערנען א סעיף אין שו"ע שלו במקום שלבו חפץ, און לערנען א פרק פון ספרו תניא קדישא, און לערנען אויך אן ענין אין די דרושי חסידות פון בעל ההילולא, ומה טוב אן ענין וואס איז בעתו ובזמנו – אן ענין אין תו"א פ' וארא. כולל אויך די נתינה לצדקה כנ"ל.

(כ"ד טבת תשל"ח – לקו"ש חכ"א ע' 296)

הוספה בלימוד תורתו

במשך יום זה זאל מען מוסיף זיין אין כל עניני קדושה, ובמיוחד פארבונדן מיט מעשיו ותורתו ועבודתו פון דעם בעל ההילולא, און ממשיך זיין בזה – אין די קומענדיקע טעג, באופן פון א פעולה נמשכת על כל השנה כולה.

אנהויבנדיק פון מוסיף זיין בלימוד תורתו – אין ספר תניא קדישא, תורה אור און לקוטי תורה [ובפרט די ענינים שהזמ"ג – די "חסיד'ישע פרשה" אין תו"א ולקו"ת], און אין די דרושים שלו שזכה דורנו ונדפסו לאחרונה, און אויך אין זיינע ספרי נגלה – שולחן ערוך וכו'.

(ש"פ שמות תשמ"ט – סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 186)

תפלת שמונה עשרה וחזר להיות כבראשונה. והעצה האמיתית הוא עסק התורה והלכותיה עם היותן מלוכשים בדברים גשמיים תתונים כמו בעניני זרעים מועד כו' הן הנה תכלית היהוד והדביקות בו ית' כמ"ש במ"א, וצריך האדם להבטל ולהכלל אליו ית' להיות מכוון ליתודו ית' ויבטל ויפקיר את עצמו מכל רצונותיו ומחשבותיו..... ובבחינה זו הנה עסק התורה שוה ממש כמו תפלת שמונה עשרה ויכול האדם שיהיה רושם בחינת הביטול שבתפלת שמונה עשרה קבוע ונטוע במסמרות בל ימוט לנצח כל היום בעסקו בתורה

(לקוטי תורה סוכות עט-ג)

1 במאמר חסידים הראשונים (הובא בחוספות להל' ת"ח) אי' שמי שאי אפשר לו כלל להגיע לידיעת התורה כגון מי שאין דעתו יפה רק לקיום מצות הגיון, ע"ז כתב האריז"ל דהדבקות גדול יותר כו'. ושם בשוה"ג כתב "אמנם באנה"ק משמע דגם והגית ית' מעלה יותר מבדור' כוונת גופני לגבי נשיקין".

The Alter Rebbe on the Advantage of Torah Study Over Tefilah

THE HALACHIC SOURCE

Early chassidim would spend a complete hour davening each one of the three *tefilos* of Shemonah Esrei, another complete hour beforehand, and an additional complete hour afterward, equaling nine hours a day. They were not concerned for *bitul torah*, because they would connect their minds to Hashem with intense love and fear and cleave to Him genuinely, and that is greater than the mitzvah of studying Torah.

However, this is only true regarding the mitzvah of *studying* Torah day and night. Since one may take off time from this mitzvah to do business, which pertains to physical life, one may certainly take off time to involve himself in spiritual life. But this is not the case with the mitzvah of *knowing* Torah. The purpose of fearing Hashem is to fear transgressing one of the mitzvos, and the purpose of loving Him is to fulfill His Will. Knowing Torah is a positive mitzvah, and forgetting something one has learned due to lack of proper review is a negative mitzvah. That being the case, how can one transgress both a negative and positive mitzvah because he is involved in the fear of Hashem the entire day?

Hilchos Talmud Torah 4:5-6

TORAH DRAWS DOWN THE SAME HAMSHACHOS AS TEFILAH

Someone whose Torah study is his profession (*toraso umnaso*), such as Rabbi Shimon bar Yochai and his

colleagues, is exempt from *tefilah*. The reason is because *tefilah* is the level of *bitul* through bowing to Hashem, which draws down Hashem's unlimited light, and these *hamshachos* are similarly drawn down through Torah study.

Torah Or, 82a

TEFILAH IS A PREPARATION FOR TORAH

Torah study is greater than *tefilah*, because Torah is from Hashem's Wisdom, and *tefilah* is from the seven attributes of love, fear, and so on. This is why one must first daven, to connect his *neshamah* with love and fear of Hashem, and as a result he will be able to cleave to a higher level, namely, Torah which comes from Hashem's Wisdom.

Maamarei Admor Hazaken Haketzarim, p. 562

PRAYER WITHOUT TORAH STUDY IS FALSE

The idea of *tefilah* is to request from the depths of one's heart that there be a revelation of Elokus in his soul and in the world at large. He will then be able to subjugate his *yetzer* to study much more than he is accustomed to and to study whenever he can, and similarly with regard to tzedakah, because this is what draws down Elokus in actuality. *Tefilah* is merely a request that this should occur in actuality; hence, if he does not act accordingly, his prayer is false.

Siddur Im Dach, 19d

THE REBBE'S DIRECTIVES REGARDING THE 24TH OF TEVES

LEARNING MISHNAYOS

Being that it is the Alter Rebbe's Yohrtzeit, and, as is known, the Rebbe Rashab said that "we need his merit so that it stands by us all and protects us," it would be fitting that everyone take part in doing things that are related to a day of passing, i.e. learning chapters of Mishnayos that begin with a letter of the name of the deceased (at least one chapter). One should also learn a paragraph of [the Alter Rebbe's] Shulchan Aruch on that day, in any part one's heart desires, as well as a chapter of his book of Tanya and an idea discussed in his Chassidic discourses, preferably one pertaining to the current week – an idea in Torah Or, Parshas Va'era. This should be done together with giving Tzedaka, as mentioned earlier.

(24 Teves 5738 – Likkutei Sichos Volume 21 p. 296)

ADDING IN TORAH LEARNING

Throughout the day one should add in all aspects of Kedusha, especially those relating to the Alter Rebbe's achievements and teachings. One should also see to it that this has a lasting effect on the following days and ultimately on the entire year. [One should] begin with adding in the learning of his Torah – Tanya, Torah Or and Likkutei Torah [especially ideas of the current period or date – the "Chassidishe Parsha" in Torah Or and Likkutei Torah], and his Chassidic discourses that our generation has merited to see published, and also his books on Nigleh – Shulchan Aruch etc.

(Sefer Hasichos 5789 Pt. 1 p.186)

Available at Yagdil Torah

Yagdil Torah is here to serve Yidden with all their Limud HaTorah needs. We can help you find a chavrusa anywhere, we have a comprehensive list of website and phone lines for all types of learning, an interesting selection of shiurim to download, an international Chalukas Hashas, learning guides for chasidishe yomim tovim, inspirational publications, and a shiurim phone-line.

In Crown Heights we have a beautiful Beis Midrash - open full time - with ongoing and seasonal shiurim, a thorough directory of shiurim and more.

For more info please visit YagdilTorah.org or call 347.223.5943

משניות

מתחיל באותיות של שמו הק'

ש

מסכת ברכות פרק ז

א שלשה שאכלו כאחד, חביבין לזמן. אכל דמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, והשמש שאכל כזית, והכותי, מזמנין עליהם. אבל אכל טבל, ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו, והשמש שאכל פחות מכוזית, והנזיר, אין מזמנין עליהם:

ב נשים ועבדים וקטנים, אין מזמנין עליהם. עד כמה מזמנין, עד כזית. רבי יהודה אומר, עד כביצה:

ג כיצד מזמנין, בשלשה אומר נברך. בשלשה נהוא, אומר ברכו. בעשרה, אומר נברך לאלהינו. בעשרה נהוא, אומר ברכו. אחד עשרה ואחד עשרה רבוא. במאה אומר, נברך ליי אלהינו. במאה נהוא, אומר ברכו. בארץ, אומר נברך ליי אלהינו אלהי ישראל. בארץ נהוא, אומר ברכו. ברבוא, אומר, נברך ליי אלהינו אלהי ישראל אלהי העבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו. ברבוא נהוא, אומר ברכו. קענין שהוא מברך, כך עונין אחריו, ברך ליי אלהינו אלהי ישראל אלהי העבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו. רבי יוסי הגלילי אומר, לפי רב הקהל מן מברכין, שנאמר (תהלים סח) במקלה ברכו אלהים, מן מקור ישראל. אומר רבי עקיבא, מה מצנינו בבית הנקסט אחד מברכין ואחד מועטין אומר, ברכו את יי. רבי ישמעאל אומר, ברכו את יי המברך:

ד שלשה שאכלו כאחד, אינן נשאין לחלק וכן ארבעה, וכן חמשה. ששה נחלקין, עד עשרה. ועשרה אינן נחלקין, עד שיהיו עשרים:

ה שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד, בזמן שמקצתן רואין אלו את אלו, הרי אלו מצטרפין לזמון. ואם לאו, אלו מזמנין לעצמן, ואלו מזמנין לעצמן. אין מברכין על הזין עד שיתן לתוכו מים, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מברכין:

נ

מסכת נדרים פרק י

א נערה המאורסה, אביה ובעלה מפרין נדריה. הפר האב ולא הפר הבעל, הפר הבעל ולא הפר האב, אינו מופר, ואין צריך לומר שקים אחד מהן:

ב מות האב, לא נתרוקנה השות לבעל. מות הבעל, נתרוקנה השות לאב. בזה פה כח האב מכה הבעל. בדבר אחר יפה כח הבעל מכה האב, שהבעל מפר בבגד, והאב אינו מפר בבגד:

ג נדרה והיא ארוסה, נתגלשה בו ביום, נתארכה בו ביום, אפילו למאה, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה. זה הפלל כל שלא יצאת לרשות עצמה שעה אחת, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה:

ד דרך תלמידי חכמים, עד שלא היתה בתו יוצאה מאצלו, אומר לה, כל נדרים שנדרת בתוך ביתי, הרי הן מופרין. וכן הבעל עד שלא תתנס לרשותו אומר לה, כל נדרים שנדרת עד שלא תתנס לרשותי, הרי הן מופרין, שמשנתקנס לרשותו אינו יכול להפר:

ה בוגרת ששהתה שנים עשר חדש, ואלמנה שלשים יום,

רבי אליעזר אומר, הואיל ובעלה חיב במזונותיה, יפר. וחכמים אומרים, אין הבעל מפר, עד שתתקנס לרשותו:

ו שומרת יבם בין לבס אחד בין לשני יבמין, רבי אליעזר אומר, יפר. רבי יהושע אומר, לאחד אבל לא לשנים. רבי עקיבא אומר, לא לאחד ולא לשנים. אומר רבי אליעזר, מה אם אשה שקנה הוא לעצמו, הרי הוא מפר נדריה, אשה שהקנו לו מן השמים, אינו דין שיפר נדריה. אומר לו רבי עקיבא, לא, אם אמרת באשה שקנה הוא לעצמו שאין לאחרים בה רשות, תאמר באשה שהקנו לו מן השמים, שיש לאחרים בה רשות. אומר לו רבי יהושע, עקיבא, דברך בשני יבמין, מה אתה משיב על יבם אחד. אומר לו, אין היבמה גמורה ליבם קשם שהארוסה גמורה לאשה:

ז האומר לאשתו, כל הנדרים שתדרי מכאן עד שאבוא ממקום פלוני, הרי הן קמין, לא אומר כלום. הרי הן מופרין, רבי אליעזר אומר, מופר. וחכמים אומרים, אינו מופר. אומר רבי אליעזר, אם הפר נדרים שבאו לכלל אסור, לא יפר נדרים שלא באו לכלל אסור. אומר לו, הרי הוא אסור, (במדבר ל) אישה יקמנו ואישה יפרנו, את שבא לכלל הקם, בא לכלל הפר. לא בא לכלל הקם, לא בא לכלל הפר:

ח הפנת נדרים, כל היום. יש בדבר להקל ולהחמיר. כיצד, נדרה גלילי שבת, יפר גלילי שבת וביום השבת עד שתחשך. נדרה עם חשכה, מפר עד שלא תחשך. שאם חשכה ולא הפר, אינו יכול להפר:

י

מסכת שבת פרק א

א יציאות השבת. ששים שהן ארבע בפינים, וששים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפינים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין:

ב לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל. לא יבנס אדם למרחץ ולא לגרסקי ולא לאכל ולא לדיו. ואם התחילו, אין מפסיקין. מפסיקין לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה:

ג לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמוא ישכח ויצא. ולא הלבדל בקלמוסו. ולא יפלה את פלוני, ולא יקרא לאור הנר. באמת אומר, החזן רואה היכן התינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. כיצא בו, לא יאכל תב עם תבזה, מפני הרגל עברה:

ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעלית חנניה בן חזקיה בן גריון קשעלו לבקרו. קמו וכו' בית שמאי על בית הלל, ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום:

ה בית שמאי אומרים, אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שיטורו מבעוד יום. ובית הלל מותרין:

ו בית שמאי אומרים, אין נוטנין אונין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום, ולא את הצמר ליונה, אלא כדי שינקטל העין. ובית הלל מותרין. בית שמאי אומרים, אין

פורשין מצודות חיה ועופות נדגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. ובית הלל מותרין:

ז בית שמאי אומרים, אין מוכרין לנזיר ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב. ובית הלל מותרין:

ח בית שמאי אומרים, אין נוטנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נזיר, אלא כדי שיעשו מבעוד יום. ובית הלל מותרין עם השמש:

ט אומר רבן שמעון בן גמליאל, נוהגין היו בית אבא שהיו נוטנין כלי לבן לכובס נזיר שלשה ימים קדם לשבת. ושון אלו נאלו, שטוענין קורות בית הבד נעוגלי הגת:

י אין צולין בשר, בצל, וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום. אין נוטנין פת לתנור עם חשכה, ולא חרקה על גבי נחלים, אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה:

יא מושלשין את הפסח בתנור עם חשכה. ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד. ובגבולין כדי שיאחז האור ברכו. רבי יהודה אומר, בפחמין כל שהוא:

א

מסכת ברכות פרק ח

א אלו דברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה. בית שמאי אומרים, מברך על היום ואחר כך מברך על הזין. ובית הלל אומרים, מברך על הזין ואחר כך מברך על היום:

ב בית שמאי אומרים, נוטלין לידים, ואחר כך מוזגין את הכוס. ובית הלל אומרים, מוזגין את הכוס ואחר כך נוטלין לידים:

ג בית שמאי אומרים, מקנח ידיו במפה ומניחה על השלחן. ובית הלל אומרים, על הקסת:

ד בית שמאי אומרים, מכבדין את הבית ואחר כך נוטלין לידים. ובית הלל אומרים, נוטלין לידים ואחר כך מכבדין את הבית:

ה בית שמאי אומרים, נר ומזון ובשמים והבדלה. ובית הלל אומרים, נר ובשמים ומזון והבדלה. בית שמאי אומרים, שברא מאור האש. ובית הלל אומרים, בורא מאורי האש:

ו אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים של נזרים, ולא על הנר ולא על הבשמים של מתים, ולא על הנר ולא על הבשמים של לפני עבודה זרה. אין מברכין על הנר עד שיאורו לאורו:

ז מי שאכל נשכח ולא ברכ, בית שמאי אומרים, יחזר למקומו ויברך. ובית הלל אומרים, יברך במקום שנתפר. עד אימתו הוא מברך. עד כדי שיתעפל המזון שבמעיו:

ח בא להם יין לאחר המזון ואין שם אלא אותו הכוס, בית שמאי אומרים, מברך על הזין ואחר כך מברך על המזון. ובית הלל אומרים, מברך על המזון ואחר כך מברך על הזין. עונין אמן אחר ישראל המברך, ואין עונין אמן אחר הכותי המברך, עד שישמע כל הבכר:

ו

מסכת מועד קטן פרק ג

א ואלו מוגלחין במועד, הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורין, והמנדה שהתירו לו חכמים, וכן

רביעית, (ושל רביעית על של חמישית), ושל חמישית על של ששית, ושל ששית על של שביעית, ושל שביעית על של מוצאי שביעית, הולכין אחר הרב. מנחה למחצה, להחמיר:

מסכת סוכה פרק ג

א לולב הגזול והנבש, פסול. של אשכנז ושל עיר הנדחת, פסול. נקטם ראשו, נפרצו עליו, פסול. נפרדו עליו, כשר. רבי יהודה אומר, יאגדנו מלמעלה. צני הר הבדולח, כשרות. לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנענע בו, כשר:

ב הדס הגזול והנבש, פסול. של אשכנז ושל עיר הנדחת, פסול. נקטם ראשו, נפרצו עליו או שהיו ענביו מרובות מעליו, פסול. ואם מעטן, כשר. ואין מנעטין ביום טוב:

ג ערבה גזולה, ויבשה, פסולה. של אשכנז ושל עיר הנדחת, פסולה. נקטם ראשה, נפרצו עליה, והצפצפה, פסולה. כמושה, ונשנשו מקצת עליה, ושל בעל, כשרה:

ד רבי ישמעאל אומר, שלשה הדסים ושתי ערבות לולב אחד ואתרוג אחד, אפלו שנים טקומים אחד אינו כטום. רבי טרפון אומר, אפלו שלשתן טקומים. רבי עקיבא אומר, כשם שלולב אחד ואתרוג אחד, כך הדס אחד וערבה אחת:

ה אתרוג הגזול והנבש, פסול. של אשכנז ושל עיר הנדחת, פסול. של ערלה, פסול. של תרומה טמאה, פסול. של תרומה טהורה, לא יטול. ואם נטל, כשר. של דמאי, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מקשירין. של מעשר שני בירושלים, לא יטול. ואם נטל, כשר:

ו עלתה חזית על רבו, נטלה פטמתו, נקלה, נסדק, נקב וחסר כל שהוא, פסול. עלתה חזית על מעוטו, נטל עקצו, נקב ולא חסר כל שהוא, כשר. אתרוג הכושי, פסול. והירוק ככרתי, רבי מאיר מקשיר, ורבי יהודה פוסל:

ז שעור אתרוג הקטן, רבי מאיר אומר, כאגוז. רבי יהודה אומר, כביצה. ובגדול, כדי שיאחז שנים בידו אחת, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, אפלו (אחד) בשתי ידיו:

ח אין אוגדין את הלולב אלא במינו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, אפלו במשיחה. אמר רבי מאיר, מעשה באנשי ירושלים, שהיו אוגדין את לולביהן בגימנויות של זהב. אמרו לו, במינו היו אוגדין אותו מלמטה:

ט ומיכן היו מנענעין, בהודו לה' תחלה וסוף, ובאנא ה' הושיעה נא, דברי בית הלל. ובית שמאי אומרים, אף באנא ה' הצליחה נא. אמר רבי עקיבא, צופה הייתי ברכן גמליאל וברכי יהושע, שכל העם היו מנענעים את לולביהן, והן לא נענעו אלא באנא ה' הושיעה נא. מי שבא בדרך ולא היה בידו לולב לטול, לקשיקנס לביתו יטול על שולחנו. לא נטל שחרית, יטול בין הערבים, שכל היום כשר ללולב:

י מי, שהיה עבד או אשה או קטן מקרינו אותו, עונה אחריהן מה שהן אומרים, ותהי לו מארה. אם היה גדול מקרא אותו, עונה אחריו הללויה:

יא מקום שנהגו לכפול, יכפול. לפשוט, יפשוט. לברך (אחריה), יברך (אחריה). הכל כמנהג הפודינה. הלוקח לולב מחברו בשביעית, נותן לו אתרוג במתנה, לפי שאין רשאי ללקחו בשביעית:

יב בראשונה היה לולב נטל במקדש שבקעה, ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש, התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב נטל במדינה שבעה, זכר למקדש. ושיהא יום הנף כולו אסור:

יג יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, כל העם מוליכין את לולביהן לבית הפנסת. למחרת משפמיין ובאין, כל אחד ואחד מזכיר את שלו, ונטלו. מפני שאמרו חכמים, אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חברו.

בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת, חזב. אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת, רבי אליעזר מחזיב חטאת, ורבי יהושע פוטר:

ה קטן נמול לשמונה, לתשעה, ולעשרה, ולאחד עשר, ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר. הא כיצד. כדרכו, לשמונה. נולד לבין השמשות, נמול לתשעה. בין השמשות של ערב שבת, נמול לעשרה. יום טוב לאחר שבת, נמול לאחד עשר. שני ימים טובים של ראש השנה, נמול לשנים עשר. קטן החולה, אין מוהלין אותו עד שיבריא:

ו אלו הן ציצין המעקבין את המילה, בשר החופה את רב העטרה. ואינו אוכל בתרומה. ואם היה בעל בשר, מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה, כאלו לא מל:

מסכת מכשירין פרק ב

א זעת בתים, בורות, שיחין, ומערות, טהורה. זעת האדם, טהורה. שמה מים טמאים והזיע, זעתו טהורה. בא גמלים שאובים והזיע, זעתו טמאה. נסתפג ואחר כך הזיע, זעתו טהורה:

ב מרחץ טמאה, זעתה טמאה. וטהורה, כבי יתן. הברכה שבבית, הבית מויע מחמתה, אם טמאה, זעת כל הבית שמהמת הברכה, טמאה:

ג שתי ברכות אחת טהורה ואחת טמאה, המזיע קרוב לטמאה, טמא. קרוב לטהורה, טהור. מחצה למחצה, טמא. ברזל טמא שבללו עם ברזל טהור, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. גסטריות שישאל ונקרים מטילין לתוכן, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות שנידו עליהן מי גשמים, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. אימתי, בזמן שקדמו מי שפיכות. אכל אם קדמו מי גשמים, אפלו כל שכן, למי שפיכות טמא:

ד הטורף את גגו והמכבס את כסותו וינדות עליהן גשמים, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. רבי יהודה אומר, אם הוסיפו לנטף:

ה עיר שישאל ונקרים דרים בה והיה בה מרחץ מוחצת בשבת, אם רב נקרים, רוחץ מיד. ואם רב ישאל, ימתין כדי שיחמו החמין. מחצה למחצה, ימתין כדי שיחמו החמין. רבי יהודה אומר, באמבטי קטנה, אם יש בה רשות, רוחץ בה מיד:

ו מצא בה זרק נמור, אם רב נקרים, לוקח מיד. ואם רב ישאל, ימתין כדי שיבואו מקום קרוב. מחצה למחצה, ימתין כדי שיבואו מקום קרוב. ואם יש בו רשות, לוקח מיד:

ז מצא בה תינוק משלך, אם רב נקרים, נכרי. ואם רב ישאל, ישאל. מחצה למחצה, ישאל. רבי יהודה אומר, הולכין אחר רב המוליכין:

ח מצא בה מציאה, אם רב נקרים, אינו צריך להכריז. ואם רב ישאל, צריך להכריז. מחצה למחצה, צריך להכריז. מצא בה פת, הולכין אחר רב הנחתומין. ואם היתה פת עסה, הולכים אחר רב אוכלי פת עסה. רבי יהודה אומר, אם היתה פת קבר, הולכין אחר רב אוכלי פת קבר:

ט מצא בה בשר, הולכין אחר רב הטבחים. אם היתה מבשל, הולכין אחר רב אוכלי בשר מבשל:

י המוצא פרות בדרך, אם רב מכניסין לביתיהן, פטור. ולמכור בשוק, חזב. מחצה למחצה, דמאי. אוצר שישאל ונקרים מטילין לתוכו, אם רב נקרים, ודאי. ואם רב ישאל, דמאי. מחצה למחצה, ודאי, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, אפלו כלם נקרים וישאל אחד מטיל לתוכו, דמאי:

יא פרות שנה שרבו על של שלישית, ושל שלישית על של

מי שנשאל לחכם והתר, והנזיר, והמצרע העולה מטמאתו לטהרתו:

ב ואלו מכבסין במועד, הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורים, והמנדה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והתר, מטפחות הדינים ומטפחות הספרים ומטפחות הספק, (הזבין והזבות והנדות והילדות), וכל העולין מטמאה לטהרה, הכי אלו מתירין. ושאר כל אדם אסורין:

ג ואלו כותבין במועד, קדושי נשים, גטין ושוברין, דתיקי, מתנה ופרזובולין, אגרות שום ואגרות מזון, שטרי חליצה ומאונים ושטרי ברורין וגזרות בית דין ואגרות של רשות:

ד אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל, הכי זה יכתוב. אין כותבין ספרים, תפלין ומזוזות, במועד, ואין מגיהין אות אחת, אפלו בספר עזרא. רבי יהודה אומר, כותב אדם תפלין ומזוזות לעצמו, וטובה על ירכו תכלת לציצית:

ה הקובר את מותו שלשה ימים קדם לרגל, בטלה הימנו גזרת שבעה. שמונה, בטלה הימנו גזרת שלשים, מפני שאמרו, שבת עולה ואינה מפסקת, רגלים מפסיקין ואינן עולין:

ו רבי אליעזר אומר, משחרב בית המקדש, עצרת בשבת. רבן גמליאל אומר, ראש השנה ויום הכפורים, כרגלים, וחקמים אומרים, לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא עצרת כרגלים, ראש השנה ויום הכפורים בשבת:

ז אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין, אלא קרוביו של מת. אין מברין אלא על מטה וקופה, ואין מוליכין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בסלים. ואין אומרים ברכת אבלים במועד, אבל עומדין בשוקה ומנחמין ופוטריין את הרבים:

ח אין מניחין את המטה ברחוב, שלא להרגיל את ההספד, ולא של נשים לעולם, מפני הקבוד. נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות. רבי ישמעאל אומר, הסמוכות למטה, מטפחות:

ט בראשי חדשים, בחגה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובזה (אבל) לא מקוננות. וקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענין, שכל עונות קאחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שגאמר (ירמיה ט) ולמדנה בנתיבם נהי, ואשה רעוה קינה. אבל לעתיד לבוא הוא אומר, (ישעיה כה) בלע הקנות לנצח, ומוקה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו':

מסכת שבת פרק יט

א רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאין בשבת מגולה, ובסכה, מכסהו על פי עדים. ועוד אמר רבי אליעזר, כורתיים עצים לעשות פחמין ולעשות (כלי) ברזל. כלל אמר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ונשיא אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

ב עושין כל צרכי מילה בשבת, מוהלין, ופוצעין, ומוצצין, ונותנין עליה אספגנית וכמון. אם לא שחק מערב שבת, לועס בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, יתן זה בעצמו וזה בעצמו. ואין עושין לה חלוק לכתחלה, אבל כורך עליה סמרטוט. אם לא התקין מערב שבת, כורך על אצבעו ומביא, ואפלו מחצר אחרת:

ג מרחיצין את הקטן, בין לפני המילה ובין לאחר המילה, ומזליפין עליו בידי, אבל לא בגלי. רבי אלעזר בן עזריה אומר, מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת, שגאמר (בראשית לד) ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים. ספק ואנדרוגיטוס אין מחללין עליו את השבת, ורבי יהודה מתיר באנדרוגיטוס:

ד מי שהיה לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול

קובץ לימוד כ"ד טבת

ג בית שמאי אומרים, בערב כל אדם יטו וינקאו, ויבקר יעמוד, וינאמר (דברים ו) ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים, כל אדם קורא בדרכו, שנאמר (שם) ובלכתך בדרך. אם כן, למה נאמר ובשכבך ובקומך, בשעה שבני אדם שוכבים, ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי טרפון, אני הייתי בא בדרך, והסתי לקרות, בדברי בית שמאי, וסכנתי בעצמי מפני הלסטים. אמרו לו, כדי היית לחוב בעצמך, שעברת על דברי בית הלל:

ד בשחר מבכר שמים לפניו ואחת לאחריה, ובערב שמים לפניו ושמים לאחריה. אחת ארקה ואחת קצרה. מקום שאמרו להאריך, אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לחתם, אינו רשאי שלא לחתם. ושלל לחתם, אינו רשאי לחתם: ה מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא, שנאמר (דברים טז) למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך, הימים. כל ימי חייך, הלילות. ונחמדים אומרים, ימי חייך, העולם הזה. כל (ימי חייך), להביא לימות המשיח:

נ

מסכת נדרים פרק י (עיין לעיל)

HALACHA

HILCHOS TALMUD TORAH, 3:3

One who is inspired to fulfill this mitzvah properly, should work a little every day, only to provide for his basic necessities. He should remove the passions and indulgences of the world from his heart, as Chazal say, "This is the way of Torah: you should eat bread with salt, drink water in small measure, and sleep on the floor, enduring a life of pain while studying Torah." One mustn't be concerned for the lives of his wife and children to a greater extent than his own life, thus it should suffice for him to work minimally, accompanied by Hashem's blessings and success – without relying on miracles.

Therefore, Chazal tell us that in the Heavenly court Hillel obligates the poor who forsake the mitzvah of Torah study due to their preoccupation earning a living through the entire day, or at least most of it. Hillel would chop wood, earning half a dinar daily, half of which he would give the watchman by the study hall, which was in the field

in Talmudic times. The other half of his earnings – consisting of 3 pundyonos – would provide for the needs of him and his family. [For illustration purposes,] each pundyon was able to purchase bread in the volume of six eggs. [In Hillel's case] this sum of money was also used for all the other expenses incurred by his family, including Shabbos and Yom Tov. Although the average person can't be expected to go to the same extreme as Hillel, he is nevertheless held accountable for not emulating Hillel at least to some degree, forgoing the comforts of life.

Even one who has already mastered the entire Torah prior to his marriage, and still retains it in his memory, is still obligated to make Torah study his primary occupation and his work secondary. He must review his original studies, delving more deeply into the reasoning of the laws, and extrapolate by comparison to the extent of his capability.

Hilchos Talmud Torah, 3:3

ושאר ימות הקדש, אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של חברו:

יד רבי יוסי אומר, יום טוב הראשון של חג שקל להיות בשבת, ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים, פטור, מפני שהוציאו ברשות:

טו מקבלת אשה מיד בנה ומיד בעלה ומחזירתו למים בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת מחזירין, ביום טוב מוסיפין, ובמועד מחליפין. קטן היודע לנענע, חב בלולב:

מ

מסכת ברכות פרק א

א מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חביבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואגרים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העבירה:

ב מאימתי קורין את שמע בשחרית. משיכיר בין תכלת ללבן. רבי אליעזר אומר, בין תכלת לכרתי. (וגומר) עד הגין החמה. רבי יהושע אומר, עד שלש שעות, שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מלאך ואילן לא הפסיד, כאדם הקורא בתורה:

הלכה

הלכות ת"ת פרק ג הלכה ג

ג ולכן מי שנשאו לבו לקיים מצוה זו כראוי יעשה מלאכה בכל יום מעט כדי חייו בלבד ויסיר התאוות ותענוגי הזמן מלבו כמו שאמרו חכמים כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל ואין לו לחוס על נפש אשתו ובניו יותר מעל חיי נפשו שהם בצער ולזה ודאי תספיק לו מלאכת עראי בישועת ה' והצלחתו בלי הזכרת מעשה נסים. ולכן אמרו חכמים שהלל מחייב את העניים בדין שמים על שמבטלים מצות תלמוד תורה מחמת טרדתם במזונותיהם כל היום או רובו ואין עושין כהלל שהיה חוטב עצים בכל יום ומשתכר חצי דינר והיה נותן חציו לשומר

(שו"ע הרב יו"ד הלכות תלמוד תורה פרק ג)

Lfs Liebllich
financial services (718) 771-0887
ASHER LIEBLICH - LFSwealth.com
CPA, CFP(®), MBA (TAXATION)

Shmuel Spielman
Carpet Cleaning
917.370.7037 / 718.774.4180

Michael Carciente MD
Board certified Neurologist 332 E. 14TH ST.
14TH STREET MEDICAL ARTS NY, NY 10003
212.481.3333

\$99 a Day, Kingston Ave Apartment
Across the street from 770
Call 718-773-8000 to reserve apartment
Youtube: Crown Heights Rooms

קופעל דירות
KUPEL DIROT
718-493-0995
OLD CITY TZFAT - VACATION APARTMENTS
Daily and weekly rentals. kupeldirot@gmail.com

CROWN COOLING & HEATING
718-635-1176
Service • Installation • Maintenance
Commercial • Residential • EPA Certified

Boytique
BOYS MENS
www.Boytique.com

718.221.9939
SUITS & BLAZERS
PANTS & COATS - SHIRTS & TIES
SCHOOL UNIFORMS
DRESS & SPORT APPAREL

Essel Eyewear
I-888-ESSEL-76
sholem@esseleyewear.com

Glasses
Contacts
The Best Prices
in Crown Heights

Stories of the Alter Rebbe

Printed with permission from the forthcoming book, Sippurei Meir: Stories of a Chossid, by Rabbi Sholom DovBer Avtzon

Revealing the Geonus of the Baal Shem Tov

On many occasions, Reb Pinchas Reizes would accompany the Alter Rebbe on his journeys, especially when he visited centers of the misnagdim.

He related the following incident:

When the Alter Rebbe decided to stay in Russia and not travel to Eretz Yisroel with Reb Menachem Mendel of Horodok, he was greeted in every city with the utmost respect. In many cities, they requested that he honor them with saying a pilpul in public. Whenever he did so, it was well attended.

Once, some years later, after saying a pilpul in one of the larger shuls, the Alter Rebbe remained momentarily next to the aron kodesh. Two of the leaders of the misnagdim were there, standing at the other end of the shul talking. In admiration, one whispered to the other, "This one [meaning the Alter Rebbe] is a true scholar."

His friend replied, "So what. His Rebbe [referring to the Maggid] was also a great Torah scholar; however his Rebbe's Rebbe [the Baal Shem Tov], the founder of the movement, was a simple assistant to a melamed who taught alef-beis. He had no knowledge whatsoever of the Torah."

With his keen sense of hearing, the Alter Rebbe heard this. He called them over and said, "I will now repeat to you a teaching that I heard from my Rebbe the Maggid, which he learned from

his Rebbe, the Baal Shem Tov."

He then proceeded to spend the next several hours explaining an argument in the Gemara.

All present were dumbstruck, as they had never heard such deep and concise explanations. One then said, "This must be on the same level as the discussions of Abaya and Rava."

The Alter Rebbe replied, "The part that I said was only according to Abaya's explanation. Rava has a totally different approach."

In relating this story, Reb Pinchas added that while listening to the Alter Rebbe, he clearly understood the beginning of his explanation, but after that he could only comprehend it on general terms; it was so deep, he just couldn't keep up with the train of thought.

"The Shechitah Is Invalid!"

A certain man once divorced his wife. Some time later, he approached the Rov of his town and asked him to serve as a mesader kiddushin, as he was planning on marrying another woman.

"Did you give your first wife a get?" the Rov asked him.

"Of course I did," the man replied. "In fact, I have a document right here as proof of the divorce, written by the Beis Din of the town where I lived at the time." Saying that, he took out a paper

from his pocket and presented it to the Rov.

Looking it over, the Rov noticed something unusual. In the document, the Beis Din testified that "Mr. So-and-So gave a get to his wife, who is known as Mrs. So-and-So." "What does it mean that your previous wife was known with this name?" he asked. "What was the name given to her at birth?"

"I believe this was her real name," the man replied. "However, when I decided to divorce her and asked her if the name she was known by was her name from birth, she refused to give me a clear answer. When I told the Beis Din about this, they said it didn't pose a problem, and they would write the name with which she was known."

The Rov wasn't so sure this was acceptable. He asked the man to wait a few weeks before getting married, as he would have to discuss the matter with other Rabbonim.

The Rov proceeded to send this question to the Alter Rebbe. The Alter Rebbe replied that the get was invalid, and that the man was not allowed to remarry until he would give his first wife a proper get.

When the Rov informed the man of his decision, he was livid. "The Rabbonim of the other town said the get was fine!" he ranted. "I will go and get married there!"

When the Alter Rebbe heard about the man's decision, he wrote a psak (halachic decision) stating why he had ruled that the man may not remarry until he gives a proper get. He then

added a warning: "If the man will go ahead and find a Rov who will agree to arrange the marriage, I decree that the shechitah for that wedding, be it fowl or meat, is invalid. The meat will be treif!"

As a result of the Alter Rebbe's severe warning, the wedding did not take place. A year or two later, the man moved to a different area where he wasn't known, and shortly afterwards he asked the local Rov to officiate at his wedding. The Rov hadn't heard about the Alter Rebbe's ruling, and, not realizing there was a problem, he officiated at the wedding.

Ten years later, a mother brought her teenage son to Reb Akiva Eiger and bemoaned:

"My son is quite intelligent, and he has a head for everything he studies. However, when it comes to Torah, he just can't understand. My son wants to learn Torah and he keeps on trying, but alas, he can't. But then, as soon as he studies another subject, he is the most brilliant young man in the room!"

"He must have eaten something treif when he was younger," Reb Akiva Eiger replied. "That is what is preventing him from understanding our holy Torah!"

Hearing this, the parents began to investigate. Ultimately, they realized that as a child he had eaten at the above-mentioned wedding, and he had therefore unwittingly eaten treife meat.

ADVICE IN LEARNING FROM THE ALTER REBBE

An Eitzah for Enthusiasm in Learning

Although tefilah is not as great as Torah study, it can help cultivate an enthusiasm for learning. If it happens that in the middle of the day one loses his desire to learn, he should recite krias shema audibly, and this will help renew his desire. The Gemara advises that [one should recite krias shema as a means to overcome the yetzer hara,] and if this is not effective, one should remember the day of death. This refers to fear of Divine retribution, or, on a higher level, awe from Hashem's greatness. By reminding himself of this, he will renew his desire.

Maamarei Admor Hazaken Haketzarim, p. 564

עצה לחשק בלימוד

תפילה מביא חשק ללמוד:

איך להתפלל ויהי לו חשק ללמוד. הענין הוא כך, בודאי התפילה אינה מדרגה כ"כ כמו התורה, אך מכח התפילה יראה שיהי לו חשק ללמוד. אך אם אז בחצי היום אין לו חשק, אזי יקרא ק"ש בדיבור דוקא ויהי לו חשק ללמוד, כמבואר בגמ' "וא"ל יזכור יום המיתה דהיינו יראת העונש או יראת הרוממות ויהי לו חשק.
(מאמרי אדמו"ר הקצרים תקסד)

עצה לשמחה בלימוד:

להבין עצה היעוצה שלא יפול לב האדם עליו בראותו שאחר עסקו בתורה ותפלה לא נהפך לאיש אחר. והענין כי באמת גוף האדם הוא בשיקוצו כמקדם והוא כמו

למשל בית חשך ואפל שא"א להפריד החשך ממנו ולגרשו כ"א ע"י שמדליקין בו נר כך ע"י התנומ"צ מאיר בו בשעת מעשה כמארז"ל שאפי"א שיושב ועוסק בתורה שכינה עמו..... והנה כשיבתו היטב שהתורה מאירה בו אור בשעת עסקו בה הנה אדרבה יהי לו מזה שמחה אמיתי' בהשי"ת איך שבמקום חשך כמוהו האיר בו אור ה'. וזהו השמחה הבאה מתכלית השפלות דוקא..... וזוהי יתבונן המשכיל שלא יפול לבו עליו לומר שאינו נגמר אצלו עסק התורה ועבודה כ"כ או לומר מי אני ומכש"כ כשיש לו איזה ספיקות על אמונה ח"ו זאת ישים אל לבו מה לך בכך, האתה תבחר ואם אינך מסכים ע"ז מ"מ האמת הוא כן מצ"ע והתורה ועבודה מצ"ע הם יקרים מאד ומאירים בו בשעת עסק התורה ומעלה"צ..

(מאמרי אדמו"ר הקצרים תקנד)

מתוך "מפי חסידים" מהיכל מנחם

הזקן: "היכול אתה ללמוד?" השיב הנער: "כן". עמד רבינו הזקן מכסאו ולקח שו"ת הרא"ש ופתח תשובה אחת ושאל את הנער אם הוא מבין את התשובה. ענה הנער: "כן". הקשה רבינו הזקן קושיא חזקה על התשובה וציוה לנער לתרוץ ולא הצליח. תירץ רבינו הזקן בעצמו תירוצו ושאל את הנער האם הוא תירוצו טוב? ענה הנער: "טוב מאד" לאחר מכן סתר רבינו את התירוצו. וכך היה כמה פעמים. אמר לו רבינו הזקן: "ווי מ'זאגט דיר אזוי איז גוט, קענסט ניט לערנען" (-איך שאומרים לך -טוב בעיניך, איך יכול ללמוד)....ובזה ביטל את ישותו.

כעבור כמה שנים, כשגדל הנער, בא פעם אחת אל רבינו הזקן. הראה לו רבינו הזקן שו"ת מהר"ם מרוטנבורג שנשאל איזו שאלה, והשיב שהענין הוא כך וכך והביא על זה ראייה מגמרא, אבל הראיה היא קלושה. אמר לו רבינו הזקן, שיבוא ע"ז עוד ראיות מהר"ם והביא עוד חמש ראיות חזקות מהר"ם, והוסיף רבינו הזקן על כך עוד שש ראיות, בסך הכל אחת עשרה ראיות, והקשה רבינו הזקן: "מכיון שיש על פסק זה עוד אחת עשרה ראיות חזקות מדוע לא הביא המהר"ם אפילו אחת מן הראיות הללו, ובמקומן הביא ראייה אחרת קלושה?" וסתר רבינו הזקן את כל האחת עשרה ראיות, אבל הראיה הקלושה שהביא המהר"ם לא יכל לסתור. וסיים רבינו הזקן: "אל תחשוב שבעת שכתב המהר"ם את התשובה, חשב אודות כל הראיות האלו והסתירות שיש עליהם, ואיך שעל הראיה השתים עשרה אין סתירה-לא! הוא ניגש מיד אל הראיה השתים עשרה, כי זוהי מעלת הראשונים שאצלם האירה האמת".

אמר לו רבינו הזקן: הרי הגמ' אומרת "לעולם ישליש אדם מעותיו, שליש בקרקע, שליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו", ואתה לא יז בלבד שלא חילקת מעותיך, עוד לוויית כמה פעמים ככה לעסקך?!"

השיב האיש: "איי רבי! זה היה בדורות הראשונים, אך כעת גם אם לווים כמה וכמה פעמים ככה ומשקיעים בעסק, הלוואי זאל מען אויסקלאפין די הוצאה" (-הלוואי שיהי' מספיק לשלם ההוצאות).

אמר לו רבינו הזקן: "גם בלימוד החסידות כל הוא, בזמן הגמ' אם השליש אדם שנותני בלימודו כמו שסדרו בגמ', היה יכול האיש להיות ירא שמים באמת, אבל עתה, גם אם לומדים כל היום חסידות, הלוואי זאל מען אויסקלאפין די הוצאה" (-הלוואי שיהיו יראי שמים באמת).

ביטול הישות:

סיפר הגאון החסיד ר' זלמן שמעון דווארקיין ע"ה (מורא דאתרא דשכונת קראון הייטס):

הגאון החסיד ר' אברהם מקאליסק, כבר בהיותו נער בן אחד עשר או שנים עשר, היה עליו גדול. אביו שהיה מחסידי רבינו הזקן, נכנס אל רבינו הזקן והתאונן שיש לו בן עליו, אבל ניכר שיש לו ישות מלימודו. אמר לו רבינו הזקן: "בפעם הבאה כשתבוא אלי, הביאהו אתך ואדבר בו". בפעם הבאה כשבא לרבינו הזקן, הביא את בנו אברהם אתו והציגו לפני רבינו הזקן. שאלו רבינו

חותנו היה בר דעת, ואמר: "מה זה יפעול, הרי בתי נמצאת בכבלי העיגול-אחת מהשתים, אם אינו מתנהג כשורה יש לבקש ממנו גט פיטורין, ואם הוא מתנהג כשורה, יחזור לביתו".

והחליט לנסוע לליאנא להתבונן בדרכי החסידים, ובפרט בדרכו של חתנו. וכאשר התבונן בחסידים ראה שאדרבה הם מהדרים במצוות. וידבר על לב חתנו שיחזור לביתו. אמר לו חתנו שירא לנפשו מבני המשפחה ומאנשי העיר.

נכנס חותנו אל רבינו הזקן ואמר שיתן לו את חתנו. אמר לו רבינו הזקן: "האם אני עוצר בעדו? קח אותו אם הוא רוצה". אמר האיש לרבינו הזקן: "הוא ירא פן יפגע בו". אמר לו רבינו הזקן: "אם כן, תשתדל שלא יפגע בו".

אח"כ אמר האיש לרבינו הזקן: "אכן רואה אני שחתני הולך בדרך הישר, וגם החסידים ישרה בעיני, אבל אחת יפלא בעיני: הרי הגמ' אומרת, לעולם ישליש אדם שנותני, שליש במקרא, שליש במשנה, שליש בתלמוד, ומובא בחסידות, שהחסידות הוא בכלל שליש במקרא וא"כ למה אני רואה בחתני שרוב היום הוא עוסק בחסידות, ואילו בנגלה הוא עוסק רק שליש?"

רבינו הזקן לא ענה לו על שאלה זו, רק התחיל לדבר איתו אודות עניני מסחר הנוגעים לו. שאל אותו רבינו הזקן: "האם אתה עוסק במסחר?" ויאמר האיש: הן, יש לי חנות". שוב שאל אותו רבינו הזקן: "ויכמה כסף מושקע בחנות?" ויאמר האיש: "שני אלפים רובל-כסף". שאל רבינו הזקן: "כמה מהם הם שלך?" ויאמר האיש: "חמש מאות בלבד, והשאר הלוואות".

לערבב חסידות בתוך לימוד הנגלה:

פעם שלח הרב ר' חיים וואלאזין ע"ה לשאול את רבינו הזקן: איתא בגמ' במס' שבת (דף לא) "משל לאדם, שאומר לשלוחו העלה לי כור חטים לעלייה, הלך והעלה לו, א"ל עירבת לי בהן קב חומטים?", אמר לו לא, אמר לו מוטב אם לא העלית. ומובא בחסידות שכור חטים היינו לימוד הנגלה וקב חומטים הוא לימוד החסידות (והכוונה שצריך גם ללמוד חסידות בנוסף ללימוד נגלה), וא"כ למה משקיעים החסידים כ"כ הרבה זמן בלימוד חסידות ובתפילה, ואילו בלימוד הנגלה מעט זמן- הרי קב (חומטים) היא חלק אחד ממאה ושמונים לכור (חטים), ולפי"ז צריך ללמוד חסידות רק אחד ממאה ושמונים של היום?

וענה רבינו הזקן: "הגמ' אומרת "עירבת", היינו שצריכים לערבב (אויסמישן), ואם לאו לא יועיל מאומה, וכדי לערבב צריך הרבה זמן".....

כמה זמן צריך ללימוד חסידות?

אברך אחד סמוך על שולחן חותנו, והריח ריח החסידות, ומכיון שירא ממשפחתו ומאנשי העיר, נעלם מהעיר ונסע אל רבינו הזקן לליאנא. כאשר נודע לבני ביתו שנתקרב לכת החסידים, קרעו בגדיהם וישבו שבעה, ר"ל.

ELCHONON GEISINSKY
TAX SERVICES
(718) 774-0797

Apple Drugs
Crown Heights Pharmacy Inc.
COMPLETE PHARMACY AND HEALTH FOOD CENTER
376 Kingston Ave Tel 718-467-6700
Appledrugs376@gmail.com Fax 718-467-2461

Little Feet
506 Empire Blvd • 718-778-0078 • Sizes 18-41

סופר סת"ם
718-613-1111
mysofer.com
353 Kingston Avenue

Alexander Weisz
Electrician
Expert Service with a Personal Touch
917.776.5088

YOUR TRUSTED FULL SERVICE INSURANCE BROKERAGE FIRM
COMMERCIAL & PERSONAL INSURANCE
ACCESS TO MULTIPLE INSURANCE COMPANIES
Pinehills@Chein-Insurance.com 718.799.5602
www.Chein-Insurance.com 718.355.8602

EMPIRE PRESS
Benchers-Invitations-Thank You Cards-Tshirts
Quick Turnaround, Quality Service
www.EmpirePress.com • 1-888-4-BENCHERS

www.seewalddcars.com
Affordable • Wheelchair Accessible
773cars@gmail.com • 718.773.2277 • 917.520.7452